

EEVI EMILIA ALLISTO

os. Malmi

4.5.1910 Tuusula

2.11.2010 Järvenpää

Siunaus Järvenpään kappelissa la 20.11.2010 klo 12

Rakkaat ystävät – hyvät Eevin omaiset!

Me olemme nyt kaikki kokoontuneet hyvästelemään ja saattamaan Eeviä, rakasta äitiänne, mummia ja isomummia hänen viimeisellä taipaleellaan haudan lepoon. Hänen pitkä ja työntäyteinen elämänsä alkoi 4. toukokuuta 1910 tsaarinaikaisessa Suomessa, Kalle ja Olga Malmin 5 lapsisen perheen nuorimpana lapsena. Hänen elämäntaipaleensa päättyi 100v ja lähes 7 kk sen jälkeen.

Se on tavattoman pitkä elämä, sellainen, jota me voimme vain aavistella, öljylampun kaudelta internetin, matkapuhelimien ja avaruuslentojen aikaan. Ei ole ihme, että Eevi monesti ihmetteli ajan kulumista ja maailman muuttumista. Hän totesi usein, että hänen elämänsä aikana on ollut kolme Raamatunkäännöstä, kolme virsikirjaa ja pankki on vaihtanut kolmeen kertaan nimensä. Ei myöskään ihme, että hän välillä maailman muutosta ihmetellessään sanoi, että kun koko ajan kehitys menee vain taaksepäin. Sanoin hänelle, että sehän on vain kiinni siitä, kumpaan suuntaan katsoo.

Silloin hän verrattoman huumorintajuisena heläytti iloisen naurun ja sanoi, niinhän se tietysti.

Te hyvät omaiset ja ystävät, saattelitte häntä jo pitkän aikaa, kukin vuorollanne. Kävitte katsomassa, lukemassa ja auttamassa kaikin tavoin. Eevi oli aina ollut hyvin itsenäinen, tarmokas, sitkeä ja peräänantamaton. Sen vuoksi hänelle ei ollut helppoa käydä tätä vaihetta, taivaltaan elämästä luopumisen ja luovuttamisen tiellä.

Samalla kun hän kävi tätä tietään lähes aina yli voimiensa ponnistellen, hän sai kokea sen, että te kuljitte hänen vierellään. Muutahan me emme voi. Emme voi elää toisen puolesta, vaan meistä jokainen joutuu kulkemaan oman tiensä.

Lohitu on siinä, ettei hänen tarvinnut kulkea tätä tietään yksin. Te kuljitte hänen vierellään joka päivä, kun jo ikätoverit alkoivat vähentyä, rakas Ollinsa oli kuollut jo vuosia sitten, muut sisarukset ja tuttavat ja ystävät olivat jo lähteneet ennen häntä.

Eevi kävi urhoollisesti tiensä loppuun asti, niin kuin hän oli elänyt aina aikaisemminkin. Hän oli omaksunut jo sieltä kotoaan äidiltään Olgaalta ja isältään Kallelta syvän velvollisuuden tunnon, tehtävien tarkkaan ja huolellisesti toteuttamisen ja loppuun asti saattamisen.

Hänellä oli ikävä sinne taivaan kotiin jo pitkän aikaa, sinne, mihin jonne niin monet rakkaat olivat menneet. Sitä ikävää meidän nuorempien on välillä vaikea ymmärtää, kun meillä vielä on niin paljon elämää ympärillämme.

Kun te ette enää voineet häntä saattaa viimeistä porttia pidemmälle, niin hänellä oli uskollinen vierellä kulkija, josta Vanhan Testamentin kirjoittaja sanoo,

*”... kipujen mies,
sairauden tuttava...
...hän kantoi meidän kipumme,
otti taakakseen meidän sairautemme...
Hän kärsi rangaistuksen,
jotta meillä olisi rauha,
hänen haavojensa hinnalla
me olemme parantuneet.”
(Jes 53:3-7)*

Jeesus Kristus on hän, joka on astunut ajan ja iäisyyden rajan ylitse. Hän on sovittanut meidät Jumalan edessä, hän on siinä rajalla vastaanottamassa, sillä hän lupasi evankeliumitekstin sanoissa:

*”Minä menen valmistamaan teille sijaa,
mutta tulen sitten takaisin ja
noudan teidät luokseni,
jotta saisitte olla siellä,
missä minä olen.
(Joh 14:3)*

Suru on aina kirpaisevaa, siihen ei voi koskaan tottua eikä varautua, sillä niin kauan kuin elämän lanka vaikka heikkona vielä on olemassa, niin

kauan me emme luovu rakkaasta ihmisestä. Mutta sitten kun se heikko lanka katkeaa, me koemme luopumisen ja luovuttamisen kivun ja ikävän.

”Sillä elämä ei mene taaksepäin eikä viivy menneessä päivässä.”

Teille hyvät omaiset ja läheiset, jäävät kaikki muistot, joita kukaan ei voi ottaa teiltä pois. Rakkaus ja huolenpito, joskus ankarakin, lähti syvästä halusta ja velvollisuudentunnosta, syvästä rakkaudesta teitä kohtaan, halusta pitää teistä huolta.

Eevi - isomummi oli sukunne viimeinen lenkki. Nyt te hyvät omaiset, olette se seuraava lenkki. Parasta mitä teette, on sen rakkauden ja huolenpidon välittäminen edelleen, mitä häneltä saitte, sillä rakkaus ei koskaan katoa.

Teitä seuraavat Eevin rukoukset, ne seurasivat jo täällä ja ne seuraavat vielä sieltä taivaan kodistakin. Sen voin vakuuttaa. Rukous on Jumalan voima, joka kantaa teitä jokaista ja teidän lapsianne ja heidän lapsiaan. Rukous on sukunne keskellä pysyvä ja kantava voima, koska Jumala ei muutu, ei ole ollut poissa hetkeäkään Eevin eikä hänen sukupolvensa kohdalta, sillä rukous lähtee sydäimestä ja tulee suoraan Jumalan sydämelle, rakastavan sydämen puhetta rakastavalle Jumalalle.

Jeesuksen lupauksiin ja armoon turvautuen nousemme nyt toimittamaan tämän siunaamisen.

Jaakko Harjuvaara